

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA DOLNOŚLĄSKIEGO

Wrocław, dnia 21 czerwca 2012 r.

Poz. 2205

WYROK NR SYGN. AKT II SA/WR 910/11 WOJEWÓDZKIEGO SĄDU ADMINISTRACYJNEGO WE WROCŁAWIU

z dnia 12 marca 2012 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny we Wrocławiu
w składzie następującym:

Przewodniczący:
Sędziowie

Sędzia NSA Halina Kremis (spr.)
Sędzia WSA Olga Białek
Sędzia NSA Andrzej Wawrzyniak

Protokolant

Edyta Forysiak

po rozpoznaniu w Wydziale II na rozprawie w dniu 28 lutego 2012 r.

sprawy ze skargi Wojewody Dolnośląskiego

na uchwałę Rady Gminy Kobierzyce

z dnia 27 maja 2011 r. nr VIII/72/11

w przedmiocie uchwalenia zmiany miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego obszaru położonego pomiędzy ul. Kasztanową a ul. Kwiatową w południowo-środkowej części wsi Cieszyce

- I. stwierdza nieważność zaskarżonej uchwały w całości;**
- II. orzeka, że zaskarżona uchwała nie podlega wykonaniu;**
- III. zasądza od Rady Gminy Kobierzyce na rzecz strony skarżącej kwotę 240 zł (słownie: dwieście czterdzieści złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania sądowego.**

Uzasadnienie

W dniu 27 maja 2011 r. Rady Gminy Kobierzyce podjęła uchwałę nr VIII/72/11 w sprawie zmiany miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego obszaru położonego pomiędzy ul. Kasztanową a ul. Kwiatową w południowo-środkowej części wsi Cieszyce.

Mocą przyjętej uchwały Rada Gminy Kobierzyce uchyliła zaskarżoną przez Wojewodę Dolnośląskiego do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu uchwałę nr III/8/10 z dnia 9 grudnia 2010 r. w sprawie uchwalenia zamiany miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego obszaru położonego pomiędzy ul. Kasztanową a ul. Kwiatową w południowo-środkowej części wsi Cieszyce.

Uchwały te zostały ogłoszone łącznie w Dzienniku Urzędowym Województwa Dolnośląskiego z dnia 22 lipca 2011 r. Nr 154, poz. 2635 (uchwała nr III/8/10) i 2636 (uchwała nr VIII/72/11). Wejście w życie uchwały nr VIII/72/11 pozbawiło mocy obowiązującej uchwałę nr III/8/10.

Na powyższą uchwałę skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu złożył Wojewoda Dolnośląski wnosząc o stwierdzenie jej nieważności w całości, zarzucając jej naruszenie art. 28 ust. 1

w zw. z art. 17 pkt 6 lit. b tiret ósme ustawy z dnia 27 marca 2003 roku o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. Nr 80, poz. 717 ze zm.).

W uzasadnieniu skargi organ nadzoru przedstawiając tryb uchwalenia skarżonego aktu wskazał, że po przyjęciu na sesji w dniu 27 maja 2011 r. uchwały, pismem z dnia 15 czerwca 2011 r. Wójt Gminy Kobierzyce wystąpił do Dolnośląskiego Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków o uzgodnienie zmiany miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego uchwalonego uchwałą nr VIII/72/11. Pismo to wpłynęło również do Wojewody Dolnośląskiego. W piśmie tym Wójt wskazał, że w związku ze skargą Wojewody na uchwałę Rady Gminy Kobierzyce nr III/8/10, Rada ponownie uchwaliła plan dla tego terenu i jednocześnie wyeliminowała z treści planu zaskarżony przez Wojewodę zapis dotyczący ochrony konserwatorskiej, stanowiący warunek uzgodnienia ww. zaskarżonego planu. W trakcie postępowania nadzorczego dotyczącego przedmiotowej uchwały organ nadzoru stwierdził podjęcie § 17 ust. 5 z istotnym naruszeniem art. 15 ust. 1 i ust. 2 pkt 8 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym oraz art. 102 ust. 1, ust. 2 i ust. 3 ustawy o gospodarce nieruchomościami (Dz. U. z 2010 r. Nr 102, poz. 651 ze zm.) w zw. z art. 28 ust. 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym. W związku z powyższym mocą rozstrzygnięcia nadzorczego z dnia 1 lipca 2011 r. Wojewoda Dolnośląski stwierdził nieważność § 17 ust. 5 uchwały nr VIII/72/11.

Po wydaniu ww. rozstrzygnięcia nadzorczego do organu nadzoru wpłynęło, postanowienie Dolnośląskiego Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków we Wrocławiu nr WZN-WW-420-150/2007 z dnia 8 lipca 2011 r. odmawiające uzgodnienia planu uchwalonego uchwałą nr VIII/72/11.

Pismem z dnia 26 września 2011 r. organ nadzoru wystąpił do Wójta Gminy Kobierzyce o wskazanie, czy Wójt wniósł do Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego w Warszawie zażalenie od postanowienia Dolnośląskiego Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków we Wrocławiu. W przypadku wniesienia zażalenia, organ nadzoru wnosil o wskazanie, czy zażalenie to zostało uwzględnione.

W odpowiedzi Wójt Gminy Kobierzyce pismem z dnia 5 października 2011 r. wskazał, że Dolnośląski Wojewódzki Konserwator Zabytków odmówił uzgodnienia planu, podając nowe warunki uzgodnienia, niezgodne z wcześniejszym uzgodnieniem. Wójt wskazał również, że ze względu na fakt, że uzgodnienie nastąpiło po uchwaleniu planu, gmina nie odwołała się od tego postanowienia do Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego.

Badając legalność przedmiotowej uchwały organ nadzoru stwierdził, że w trakcie jej stanowienia w sposób istotny został naruszony tryb sporządzania planu zagospodarowania przestrzennego, tj. art. 17 pkt 6 lit. b tiret ósme, zgodnie z którym wójt, burmistrz albo prezydent miasta po podjęciu przez radę gminy uchwały o przystąpieniu do sporządzania planu miejscowego występuje o uzgodnienie z właściwym wojewódzkim konserwatorem zabytków w zakresie kształtowania zabudowy i zagospodarowania terenu.

W przypadku przedmiotowej uchwały, podejmując działania zmierzające do uwzględnienia skargi Wojewody Dolnośląskiego, a co za tym idzie, do doprowadzenia treści planu do stanu zgodnego z prawem, Rada dokonała nowelizacji jej § 14, wyeliminowała zapis § 6 pkt 2 w brzmieniu „dla obszaru planu ustala się strefę ochrony konserwatorskiej „OW”, dla której obowiązują następujące nakazy: wszelkie zamierzenia inwestycyjne związane z pracami ziemnymi, należy prowadzić po zgłoszeniu wojewódzkiemu konserwatorowi zabytków.” Tymczasem organ nadzoru w skardze na uchwałę nr III/8/10 wnosil o stwierdzenie nieważności nie całego § 6 pkt 2, ale fragmentu tej regulacji w brzmieniu „dla której obowiązują następujące zakazy: wszelkie zamierzenia inwestycyjne związane z pracami ziemnymi należy prowadzić po zgłoszeniu wojewódzkiemu konserwatorowi zabytków”. Organ nadzoru nie kwestionował zatem ustanowienia dla obszaru objętego planem strefy ochrony konserwatorskiej „OW”.

W świetle postanowienia Dolnośląskiego Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków we Wrocławiu z dnia 8 lipca 2011 r. odmawiającego uzgodnienia projektu planu zagospodarowania przestrzennego organ nadzoru przyjął, że Rada eliminując z treści uchwały regulację § 6 pkt 2, oraz jak wskazano w ww. postanowieniu, regulację § 3 pkt 2, całkowicie wyłączyła istnienie strefy ochrony konserwatorskiej na obszarze objętym ustaleniami planu. Tym samym, mimo iż Rada uwzględniła zarzuty podnoszone przez Wojewodę odnośnie zapisów konserwatorskich, mając na uwadze treść postanowienia i uzasadnienie odmowy następczego uzgodnienia przedmiotowego planu w zakresie całkowitego wyeliminowania ochrony konserwatorskiej, Rada naruszyła w sposób istotny tryb sporządzania planu, tj. art. 17 pkt 6 lit. b tiret ósme ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym.

Reasumując organ nadzoru podniósł, że w świetle postanowienia konserwatorskiego naruszenie trybu sporządzania przedmiotowego planu miało charakter istotny. Ustalenia planistyczne poczynione przez Radę, tj. całkowite wyeliminowanie treści § 6 ust. 2, są odmienne od tych, które zostałyby podjęte, gdyby nie naruszono trybu sporządzania aktu planistycznego. W sytuacji bowiem, gdyby Rada wystąpiła o uzgodnienie przedmiotowego planu po wyeliminowaniu z jego treści § 6 ust. 2, a także § 3 pkt 2, nie doszłoby do uchwalenia planu zupełnie pozbawionego strefy ochrony konserwatorskiej „OW”.

W odpowiedzi na skargę organ wniósł o jej oddalenie wskazując, że wbrew stanowisku zawartemu w skardze nie doszło do istotnego naruszenia trybu sporządzenia w zmiany planu i nie został naruszony art. 17 pkt 6 lit b oraz art. 28 ust 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym. Miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego uchwalony uchwałą Rady Gminy Kobierzyce nr VIII/72/11 z dnia 27 maja 2011 r. dla obszaru ul. Kasztanowej i Kwiatowej w południowo-środkowej części wsi Cieszyce uwzględnił zastrzeżenia Wojewody Dolnośląskiego wynikające ze skargi Wojewody do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego o stwierdzenie nieważności zapisów § 5 pkt 6 lit d i § 6 pkt 2 uchwały Rady Gminy Kobierzyce nr III/8/10 z dnia 9 grudnia 2010 r. – jako niezgodnych z obowiązującym prawem. Wyeliminowano zatem ustalenie § 6 pkt 2 w całości. Pozostawienie zapisu częściowego w brzmieniu: „dla obszaru planu ustala się strefę ochrony konserwatorskiej „OW” uznano za nielogiczne, ponieważ byłoby to ustalenie obszaru strefy o graficznej reprezentacji na rysunku planu, ale bez jakichkolwiek szczegółowych zapisów. Autor odpowiedzi na skargę podkreślił, że strefa „OW” była tożsama ze strefą ochrony konserwatorskiej „B”, a więc obowiązuje dla tego obszaru ochrona konserwatorska i wyeliminowanie strefy „OW” nie pozostawiało obszaru planu bez nadzoru konserwatora. Z tego więc powodu usunięto § 6 pkt 2 w całości jako nie wnoszący nowych ustaleń i z tego też powodu nie wystąpiono o ponowne uzgodnienie. Po uchwaleniu planu 27 maja 2011 r. gmina jednakże wystąpiła do Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków o uzgodnienie planu celem spełnienia wymogu formalnego. W związku o uzgodnienia dołączono skargę Wojewody Dolnośląskiego do WSA. W odpowiedzi Dolnośląski Wojewódzki Konserwator Zabytków odmówił uzgodnienia, podając nowe warunki uzgodnienia. Ponieważ wystąpienie o uzgodnienie nastąpiło po uchwaleniu planu, czyli po dniu 27 maja 2011 r. Gmina Kobierzyce nie odwołała się od niniejszego postanowienia do Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego i nie włączyła niniejszej odmowy uzgodnienia do dokumentacji planistycznej jako nie istotnych z punktu widzenia procedury planistycznej.

Wojewódzki Sąd Administracyjny zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 147 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. Nr 153, poz. 1270 z późn. zm. cyt. dalej jako p.p.s.a.) w połączeniu z art. 91 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1591 z późn. zm.) w przypadku skargi wniesionej na uchwałę organu gminy powinnością sądu administracyjnego jest zbadanie, czy uchwała ta nie jest sprzeczna z prawem. Ustawowe sformułowanie: "sprzeczność z prawem" oznacza kwalifikowaną wadę prawną, polegającą właśnie na sprzeczności (działanie contra legem), toteż nie chodzi tu o jakiegokolwiek, zwłaszcza nieistotne naruszenie prawa. Z określeniem tym koresponduje zresztą kompetencja sądu do stwierdzenia nieważności, a nie do zwykłego uchylecia zaskarżonej uchwały.

Powyższa uwaga odnosi się w pełni do analizy miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego, przy czym do podstaw oceny dochodzi tu jeszcze art. 28 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. Nr 80, poz. 717 ze zm.) – dalej przywoływanej jako: „u.p.z.p.”, zgodnie z którym naruszenie zasad sporządzania planu, a także istotne naruszenie trybu jego sporządzania powoduje nieważność uchwały rady gminy w całości lub w części. W przypadku skarg na plan miejscowy mamy więc do czynienia z tak określoną całością, determinującą zakres orzekania sądu.

Analizując według powyższych zasad zaskarżoną uchwałę Rady Gminy Kobierzyce nr VIII/72/11 z dnia 27 maja 2011 r. Sąd doszedł do przekonania, że przy jej wydaniu naruszono zasady sporządzania planu miejscowego oraz ustawowego trybu jego sporządzania.

Uchwała w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego jest podejmowana w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. Nr 80, poz. 717 ze zm.), które szczegółowo określają procedurę jaka jest wymagana przy tego rodzaju uchwałach. Przy czym wskazać należy, że zgodnie z art. 28 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym naruszenie zasad sporządzania studium lub planu miejscowego, istotne naruszenie trybu ich sporządzania, a także naruszenie właściwości organów w tym zakresie powoduje nieważność uchwały rady gminy w całości lub części. Wskazanie w cytowanym przepisie podstaw nieważności uchwały w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego prowadzi do uznania, iż przepis ten stanowi lex specialis wobec art. 91 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym, według którego uchwała lub zarządzenie organu gminy sprzeczne z prawem (a więc z jakimkolwiek przepisem prawa) są nieważne, chyba że naruszenie prawa ma charakter nieistotny, wtedy zgodnie z art. 91 ust. 4 ustawy o samorządzie gminnym organ nadzoru lub na podstawie art. 147 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. Nr 153, poz. 1270) sąd administracyjny nie stwierdza nieważności uchwały, ograniczając się do wskazania, iż uchwałę wydano z naruszeniem prawa. Oznacza to, że rozstrzygnięcia nadzorcze wojewody albo orzeczenia sądu administracyjnego stwierdzające nieważność uchwał w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego są wydawane w przypadku zajścia co najmniej jednej z podstaw nieważności wymienionych

w art. 28 ust. 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym. Zatem pozostałe naruszenia prawa (niewymienione w powołanym wyżej przepisie) należałoby traktować jako nieistotne, a więc niebędące przyczyną nieważności uchwały (por.: T. Bąkowski: Komentarz do art. 28 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. Nr 80 poz. 717), w: T. Bąkowski, Ustawa o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym. Komentarz, 2004).

Odzwierciedleniem powołanych poglądów jest przyjmowane w judykaturze stanowisko, zgodnie z którym naruszenie art. 17 pkt 6, 7 i 8 u.p.z.p. polegające na braku jakiegokolwiek zaopiniowania, uzgodnienia i braku uzyskania zgody (...) stanowi tak rażące naruszenie procedury planistycznej, że niezależnie od innych uchybień nakazuje to stwierdzenie nieważności planu miejscowego (por. wyrok WSA w Krakowie z dn. 13 maja 2011 r. sygn. akt II SA/Kr 340/11).

Zauważyć więc należy, że pojęcie postępowania planistycznego faktycznie oznacza złożoną i skomplikowaną procedurę. Obejmuje ono wszystkie czynności podejmowane przez radę gminy. Zgodnie z art. 17 pkt 6 u.p.z.p. wójt, burmistrz albo prezydent miasta po podjęciu przez radę gminy uchwały o przystąpieniu do sporządzania planu miejscowego obowiązany jest między innymi do wystąpienia o opinie o projekcie planu do organów wskazanych w pkt 6 lit. a oraz do wystąpienia o uzgodnienie projektu planu z organami wskazanymi w pkt 6 lit. b. Wśród organów z którymi należy uzgodnić projekt planu znajdują się między innymi właściwy wojewódzki konserwator zabytków w zakresie kształtowania zabudowy i zagospodarowania terenu (pkt 6 lit. b tiret 8). Zgodnie z art. 24 ust. 1 u.p.z.p. uzgodnień dokonuje się w trybie art. 106 k.p.a.

Kwestia związania organu prowadzącego postępowanie stanowiskiem wyrażonym przez inny organ zależy od formy współdziałania. I tak opinie, co do zasady, nie mają charakteru wiążącego. Natomiast jeśli według przepisów prawa rozstrzygnięcie ma być poprzedzone uzgodnieniem (zgodą) innego podmiotu lub też osiągnięciem innego rodzaju porozumienia z podmiotem do tego powołanym, to treść stanowiska zajętego w wymienionych formach wiąże organ prowadzący postępowanie główne (zob. m.in. S. Biernat, Działania wspólne administracji państwowej, Wrocław 1979, s. 81 i n.; J. Borkowski (w:) B. Adamiak, J. Borkowski, Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz, Warszawa 1996, s. 468 i n.; J. Borkowski, glosa do wyroku NSA z dnia 20 listopada 1997 r., V SA 2699/96, OSP 1999, z. 3, poz. 56). Podobne stanowisko jest formułowane także w orzecznictwie (por. np.: wyrok NSA z dnia 12 lutego 1985 r., II SA 1811/84, ONSA 1985, z. 1, poz. 7, czy też wyrok NSA z dnia 13 października 1997 r., II SA 203/97, ONSA 1998, z. 4, poz. 120).

Nie ma przeszkód, aby reguły dotyczące wpływu poszczególnych form współdziałania organów administracji publicznej, wypracowane przez doktrynę i orzecznictwo na gruncie zwykłego postępowania administracyjnego, przenieść na płaszczyznę procedury tworzenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, zwłaszcza że, zgodnie z przywołanym powyżej art. 24 ust. 1 u.p.z.p. uzgodnień dokonuje się w trybie art. 106 k.p.a.

Powyższe oznacza, że organy sprawujące władztwo planistyczne związane są treścią uzgodnień poczynionych przez właściwe podmioty, które to uzgodnienie następuje w formie zaskarżalnego zażalenia i ewentualnie skargą do sądu administracyjnego postanowienia. Jeśli bowiem wójt (burmistrz, prezydent miasta) został zobligowany do uzgodnienia projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego z podmiotami wymienionymi w art. 17 pkt 6 lit. b u.p.z.p., to ostateczne stanowisko uzyskane w tej postaci należy uznać za bezwzględnie wiążące.

W niniejszej sprawie Rada Gminy Kobierzyce podejmując działania zmierzające do uwzględnienia skargi Wojewody Dolnośląskiego na uchwałę nr III/8/10, a co za tym idzie, do doprowadzenia treści planu do stanu zgodnego z prawem dokonała nowelizacji jej § 14 oraz wyeliminowała § 6 pkt 2, w brzmieniu „dla obszaru planu ustala się strefę ochrony konserwatorskiej „OW”, dla której obowiązują następujące nakazy: wszelkie zamierzenia inwestycyjne związane z pracami ziemnymi, należy prowadzić po zgłoszeniu wojewódzkiemu konserwatorowi zabytków.” Powyższe postanowienia nie tylko przed ich uchwaleniem nie zostały uzgodnione z Dolnośląskim Wojewódzkim Konserwatorem Zabytków we Wrocławiu, ale także jak wynika z dokonanego „następczo” uzgodnienia spotkały się z odmową organu konserwatorskiego. W postanowieniu z dnia 8 lipca 2011 r. Dolnośląski Wojewódzki Konserwator Zabytków we Wrocławiu uznał, że Rada eliminując z treści uchwały regulację § 6 pkt 2, oraz jak wskazano w ww. postanowieniu, regulację § 3 pkt 2, całkowicie wyłączyła istnienie strefy ochrony konserwatorskiej na obszarze objętym ustaleniami planu.

Wyrażone przez organ ochrony konserwatorskiej stanowisko jest istotne z uwagi na fakt, że w świetle przedłożonej Sądowi dokumentacji planistycznej dla całego terenu objętego uchwałą wymagane jest – zgodnie z ustawą o ochronie zabytków i opiece nad zabytki – ustalenie stref ochrony konserwatorskiej i ochrony archeologicznej. Obszar zaskarżonego planu obejmuje bowiem historyczny układ ruralistyczny wraz z zabudową oraz wieś o metryce średniowiecznej, teren intensywnego osadnictwa pradziejowego, średniowiecznego i nowożytnego, sąsiedztwo znanych i udokumentowanych stanowisk archeologicznych. Obszar ten wraz

z nawarstwieniami archeologicznymi stanowi zabytek w myśl ustawy o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami. Jest to więc teren objęty wszystkimi formami ochrony wskazanymi w art. 7 ustawy o ochronie zabytków.

Wbrew również stanowisku autora odpowiedzi na skargę, w świetle postanowienia konserwatorskiego naruszenie trybu sporządzania przedmiotowego planu miało charakter istotny. Ustalenia planistyczne poczynione przez Radę, tj. całkowite wyeliminowanie treści § 6 ust. 2, okazały się odmienne od tych, które zostałyby podjęte, gdyby nie naruszono trybu sporządzania aktu planistycznego. Jak wynika z warunków, na jakich uzgodnienie planu mogłoby nastąpić, w przypadku uwarunkowań dla strefy ochrony konserwatorskiej „OW” dla zabytków archeologicznych (obszar w wykazie zabytków archeologicznych) organ uzgadniający wymaga przyjęcia w planie postanowień nakładających obowiązek przeprowadzania badań archeologicznych w zakresie określonym przez organ konserwatorski. Także wbrew twierdzeniom Rady Gminy strefa „OW” nie jest tożsama ze strefą ochrony konserwatorskiej „B”. Jak wynika z pkt 4 postanowienia konserwatorskiego, strefa ochrony konserwatorskiej „OW” dla zabytków archeologicznych jest równoznaczna z obszarem ujętym w ewidencji dla zabytków archeologicznych, a strefa ochrony konserwatorskiej „B” jest równoznaczna z obszarem historycznego układu ruralistycznego wsi wraz z zabudową.

W tym stanie sprawy stwierdzić należy, że przy uchwalaniu zaskarżonej uchwały doszło do naruszenia zasad sporządzania planu oraz istotnego naruszenia trybu jego sporządzania, co w myśl art. 28 ust. 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym skutkuje nieważnością zaskarżonej uchwały. Okoliczność, że cały teren planu jest objęty ochroną konserwatorską i obserwacją archeologiczną skutkowało koniecznością stwierdzenia nieważności całości zaskarżonej uchwały.

Dlatego też na podstawie art. 147 § 1 Prawa o postępowaniu przed sądami administracyjnymi orzeczono jak w sentencji. Jednocześnie na podstawie art. 152 powołanej ustawy Sąd orzekł, że zaskarżona uchwała nie podlega wykonaniu. Orzeczenie o kosztach znajduje swoje uzasadnienie w treści art. 200 ww. ustawy.